

ΜΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΡΟΦΗ

Ι Ι Ι

...Καὶ θάρθω τελευταία φορὰ στὸ σπῆτι Σου τὸ πατρικὸ
Πάλι δειλὸς προσκυνητῆς σὲ μὴν Ἰερὴν Παγόδα.
Κάποιους ἀμάραντους ἀνθούς τὸ πέπλο Σου τὸ νυμφικὸ
Θὰ φέρω νὰ στολίσουνε μ' ὅλα τὰ ἐξαίσια ρόδα

Καὶ μὴ μοῦ πῆς ἀλλοίμονο τὸ δεῖλι κείνο τὸ ζεστό —
Ποῦ ἢ αὔρα μελαγχολικὴ φλογέρα λυπημένη
Μέσ' στήν ψυχὴ μου ἀλλοπαρμούς θ' ἀναπολῆ—λόγο πικρὸ
Ἀδάκρυτη κι' ἀστόχαστη, μὰ πάλι ἀγαπημένη.

ΣΟΝΝΕΤΟ

Τὸν πόνο Σου ἐδῶ πέρα μὴ τὸν παρατᾶς
Μὲ μιὰ φρονίδα μητρικὴ ταξιδεψέ τον
Παλαμᾶς. Ἀσόμεντη Ζωή. (Ἐκατὸ φωνές 46)

Στὸν ἀλλοτινὸ φίλο κ. Κ. Κ.

Ὅλα ὅσα μοῦ ἐνότισαν τὰ μάτια ἀραχνιασμένα
(Μὴ δὲν εἶμι τὸ κακὸ παιδί τῆς συμφορᾶς!)
Τὶ ἂν εἶδα φίλους γελαστοὺς καὶ νειάτα εἶδ' ἀνθισμένα
Ποῦ ἔλαμπε στὰ πρόσωπα τὸ δάκρυ τῆς χαρᾶς ;

Μιὰ κατάρα τῆς νυχτὸς ἢ ἀγάπη ποῦ μ' ἐγέννα
Ἐνὸς νηοῦ περίφανου καὶ μιᾶς Καλοκυρᾶς
Σὲ βωμόν, ἀδύναμον σφαχτάρι Σου Παρθένα
Βιβλικὴ μὲ ὠδήγησες στὸ νόμο τῆς φθορᾶς.

Κι' ἀπὸ τὰ μελλούμενα κι' ἀπὸ τὰ περασμένα
(Ποιὸς γνωρίζει τὴ στιγμὴν ;) ἐδῶ γιὰ κάποιον ἄλλοῦ
Ω! Ἀδελφὴ πονετικὴ μὲ τὰ μαλλιὰ ἀπλωμένα
Ποῦ θρηγῆς τὸ θάνατο κι' ἐνὸς κορδαλοῦ,

Μόνη Ἐσένα λαχταρῶ καὶ μόνη Ἐσένα θᾶχω
Νὰ μὲ κλαῖς βαρυσόμοιρη στὸ φτωχικὸ μου Τάφο.

ΙΩΝ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ